Глава третя
◦ Арчер ладен пірнати ◦

Настав останній день шкільного року, правда, погода була геть нікудишньою. Цілісіньку днину дощ без угаву тарабанив по шибах Фабрики Ґудзиків. У деяких класах вода цівкою сочилася зі стелі прямісінько у підставлені відерка.

Член Роузвудської публічної бібліотеки
Бібліотека Академії Віллов
ЗАПИТ НА КНИЖКУ
Номер запиту 37953

Міс Вайтвуд,
Чи могли б ви, якщо така ласка, підібрати мені декілька книжок про морські глибини? Я вже прочитав «Двадцять тисяч льє під водою».
Арчер Гелмслі

Коли пролунав останній дзвінок, учні прожогом ринули до виходу, наче мишва із корабля, що починає потопати. Арчер теж кинувся чимдуж, от тільки у зворотний бік. Спершу погнав уверх, проминувши декілька сходових маршів, затим пустився вниз, проминаючи коридор за коридором, в одному з яких він спинився, щоби підібрати ґудзик, а тоді далі гайнув до бібліотеки.

Бібліотека Фабрики Ґудзиків була нечувано великою, ряди полиць простягалися до самісінької стелі і мали приставлені особливі драбини, якими можна було видертися нагору. Там була окрема кімната зі старими диванами та кріслами, де могли примоститися учні, час від часу поглипуючи на внутрішній дворик. Коли Арчер увійшов туди, Олівер уже чекав на нього, зручненько прилаштувавшись у велетенському м'якому кріслі.

— У мене для тебе дещо є, — сказав Арчер.

Олівер недовіряв, ясна річ, не безпідставно. За його підрахунками впродовж останніх кількох тижнів, пориваючись напитати пригоди, Арчер зазнав поразок чи не більше разів, аніж узагалі пробував їх шукати. Хай там як, справи з математикою в Олівера були кепські, та й світ такого не бачив, щоб невдач було більше, ніж самих спроб. Правда, в дечому Олівер таки мав слушність. Досягнення Арчера залишали бажати кращого. Оліверу те все було на руку.

Арчер розчахнув портфель і вийняв звідти крутилку, прикрашену рибками.

— І для чого вона мені? — запитався Олівер.

— Бачиш там пов'язку, — сказав Арчер. — Обв'яжи голову.

Олівер завагався, проте згодом, як і годиться доброму поплічнику, прив'язав до голови оту крутилку з рибками.

— А для чого мені знадобилися оті рибки на голові? — поцікавився він.

— Щоб налаштуватися, — пояснив Арчер.

Тут вигулькнула міс Вайтвуд, шкільна бібліотекарка, котра котила свій візок із книжками. Арчер любив міс Вайтвуд дужче, ніж усіх вчителів із Фабрики Ґудзиків. Вона мала темні хвилясті коси та завше пахла книжками.

— Привіт, Арчере, — озвалася вона. — Я знайшла книжки, про які ти просив, але боюся, що ти… — Побачивши Олівера, вона враз остовпіла.

◦ Двома тижнями раніше ◦

— Взяв зерно для птахів? — запитав Арчер.

Олівер поплескав по кишенях. Обидві були до краю набиті.

— Хай там як, задум у тебе кепський. Якщо гігантські орли таки існують, а тут у мене й сумнівів нема, я волів би триматися від них якомога далі.

— Довірся мені, — запевняв Арчер. — Зустрінемося після уроків у бібліотеці, звідти вирушимо на дах.

Арчер тихцем сидів у бібліотеці, читаючи «Двадцять тисяч льє під водою». Міс Вайтвуд видерлася по драбині до самісінької стелі та розкладала по поличках книжки. І тут двері розчахнулися, з них стрімголов залетів Олівер. Він мчався проходом, як ошпарений кіт.

— Біжіть! — горлав той. — Біжіть!

За ним услід неслася зграя курей, попереду ж виднілася драбина, мигтіла міс Вайтвуд. Арчер запримітив Еліс, Чарлі та Моллі — вони тримали порожню клітку і спогорда визирали з-за пройми дверей.

— Розплющ очі, — кричала міс Вайтвуд. — Розплющ очі!

Олівер то розімкнув повіки, правда, встиг хіба що окинути поглядом застережливий напис збоку драбини: «Увага! Заблокуйте колеса перед вилазом». От тільки міс Вайтвуд знехтувала ним.

Олівер напоровся на драбину і хляпнувся на землю. На нього навалилися кури. Міс Вайтвуд розперезалася несамовитим вереском. Драбина прошмигнула повз полиці — міс Вайтвуд злетіла з гори, приземлившись на маленьку дівчинку, на ймення Ізабелла.

Тиждень потому Ізабелла повернулася до школи. Олівер відбув покарання і віддав належне суспільству, а міс Вайтвуд, якщо й шкандибала, то тепер ледь помітно.

◦

— Чому до його голови прив'язали риб? Ні… Нічого не кажіть. Не пхатиму носа в чужі справи. — Міс Вайтвуд повернулася до Арчера. — Як я уже й казала, я добула книжки, котрі можуть стати тобі в пригоді. Проте, боюся, забрати їх додому не можна. Нам не дозволено видавати книжки на літні канікули. Арчер подякував.

— Щоб налаштуватися, — пояснив Арчер.

Тут вигулькнула міс Вайтвуд, шкільна бібліотекарка, котра котила свій візок із книжками. Арчер любив міс Вайтвуд дужче, ніж усіх вчителів із Фабрики Ґудзиків. Вона мала темні хвилясті коси та завше пахла книжками.

— Привіт, Арчере, — озвалася вона. — Я знайшла книжки, про які ти просив, але боюся, що ти… — Побачивши Олівера, вона враз остовпіла.

◦ Двома тижнями раніше ◦

— Взяв зерно для птахів? — запитав Арчер.

Олівер поплескав по кишенях. Обидві були до краю набиті.

— Хай там як, задум у тебе кепський. Якщо гігантські орли таки існують, а тут у мене й сумнівів нема, я волів би триматися від них якомога далі.

— Довірся мені, — запевняв Арчер. — Зустрінемося після уроків у бібліотеці, звідти вирушимо на дах.

Арчер тихцем сидів у бібліотеці, читаючи «Двадцять тисяч льє під водою». Міс Вайтвуд видерлася по драбині до самісінької стелі та розкладала по поличках книжки. І тут двері розчахнулися, з них стрімголов залетів Олівер. Він мчався проходом, як ошпарений кіт.

— Біжіть! — горлав той. — Біжіть!

За ним услід неслася зграя курей, попереду ж виднілася драбина, мигтіла міс Вайтвуд. Арчер запримітив Еліс, Чарлі та Моллі — вони тримали порожню клітку і спогорда визирали з-за пройми дверей.

— Розплющ очі, — кричала міс Вайтвуд. — Розплющ очі!

Олівер то розімкнув повіки, правда, встиг хіба що окинути поглядом застережливий напис збоку драбини: «Увага! Заблокуйте колеса перед вилазом». От тільки міс Вайтвуд знехтувала ним.

Олівер напоровся на драбину і хляпнувся на землю. На нього навалилися кури. Міс Вайтвуд розперезалася несамовитим вереском. Драбина прошмигнула повз полиці — міс Вайтвуд злетіла з гори, приземлившись на маленьку дівчинку, на ймення Ізабелла.

Тиждень потому Ізабелла повернулася до школи. Олівер відбув покарання і віддав належне суспільству, а міс Вайтвуд, якщо й шкандибала, то тепер ледь помітно.

◦

— Чому до його голови прив'язали риб? Ні… Нічого не кажіть. Не пхатиму носа в чужі справи. — Міс Вайтвуд повернулася до Арчера. — Як я уже й казала, я добула книжки, котрі можуть стати тобі в пригоді. Проте, боюся, забрати їх додому не можна. Нам не дозволено видавати книжки на літні канікули. Арчер подякував.